Фразеалагізмы – сінтаксічна непадзельныя адзінкі, гэта значыць выступаюць у ролі аднаго члена сказа. Яны не з'яўляюцца часцінамі мовы, але па значэнні і сінтаксічнай функцыі адпавядаюць пэўным часцінам мовы: **назоўнікам** (***грушы на вярбе*** – хлусня, небыліцы; ***кракадзілавы слёзы*** – прытворнае шкадаванне), **прыметнікам** (***лісам падшыты*** – вельмі хітры; ***кроў з малаком*** – здаровы, моцны), **дзеясловам** (***задраць нос*** – зазнацца; ***крывіць душой*** – пастурпаць няшчыра, падманваць) і г.д. Фразеалагізмы значна ажыўляюць мову, робяць яе вобразнай, эмацыянальнай, сакавітай, дапамагаюць пазбегнуць паўтораў. Асабліва ярка гэта праяўляецца ў мове мастацкай літаратуры і публіцыстыкі. Вывучае фразеалагізмы параўнальна новы раздзел мовазнаўства – **фразеалогія**.

Як адрозніць свабоднае словазлучэнне ад фразеалагізма

Свабоднае словазлучэнне	Фразеалагізм
Склаўшы рукі *на грудзях, ён глядзеў удалеч.*	*Ён не можа сядзець* ***склаўшы рукі****.*
Кожнае слова ў словазлучэнні мае сваё значэнне: *склаўшы* – ʼразмясціўшы перад сабойʼ; *рукі* – ʼверхнія канечнасці чалавекаʼ.	Сэнс не вынікае са значэння асобных слоў. Усё спалучэнне мае адно значэнне: *склаўшы рукі* – ʼбез справыʼ.
Магчыма замена слоў: ***Перакрыжаваўшы рукі*** *на грудзях, ён глядзеў удалеч.*	Немагчыма замена слоў.
Утвараецца ў працэсе маўлення.	Ужываецца ў маўленні як гатовая адзінка мовы.

Выканайце наступныя заданні.

Выпішыце фразеалагізмы	***Спішыце, падкрэсліце фразеалагізмы.***
Даць маху, даць падручнік, падаць руку дапамогі, падаць руку, (усё) валіцца з рук, валіцца дрэва, рукой падаць, падаць кнігу, брацца за галаву, брацца за справу, малоць языком, малоць зерне, вастрыць зубы, вастрыць нож, кляваць носам, кляваць зерне, як піць даць, трэба даць піць.	1. Да гэтага мястэчка ад нас рукой падаць. 2. Разведчыкі з выгляду зухаватыя, рашучыя. Любяць пусціць пыл у вочы. 3. Яшчэ зімою ў восьмым класе Ірачка ўбіла сабе ў галаву, што яна будзе доктарам, для пачатку хаця б медсястрою. 4. Косцік яшчэ больш разгубіўся, збянтэжыўся – яго ж не цягнулі за язык, навошта было ва ўсім гэтак шчыра прызнавацца?